

SUB OCROTIREA LUI DUMNEZEU

- Duminica după Nașterea Domnului, Fuga în Egipt -

Regele Iudeii, Irod cel Mare, vasal al Romei, și-a ocupat tronul prin uzurpare și crimă, iar principala sa grijă de-a lungul celor 33 de ani de domnie, a fost aceea de a nu și-l pierde. Bântuit de bănuiele, nu a ezitat să-șiucidă trei din cei zece fii ai săi. Auzind de la magi că Pruncul care S-a născut este de viță împărătească, a căutat să Îl zidă, de aici și anunțarea pericolului de către îngerul Domnului Dreptului Iosif. Cele trei daruri ale magilor simbolizează: aurul-regalitatea, tămăduirea-dumnezeirea, smimea-suferința prin Sfintele Patimi. Obsesia lui Irod că cineva îi răvnea tronul, l-a împins la crime abominabile inclusiv în propria sa familie: soția Mariamne, cumnați, și chiar unii dintre propriii lui copii: Alexandru, Aristobul, Antipater, ultimul fiind ucis, din porunca lui Irod, cu numai câteva zile înainte de crunta lui moarte. Durerea uciderii celor 14.000 de prunci nevinovați este asemănată cu durerea deportării în robie a unui întreg popor în robia babilonică (586 î.Hr.). Localitatea Rama, situată în apropiere de Betleem, este localitatea unde se află mormântul Rahelei, strămoașa triburilor Efraim și Manase, deportate în 721 î. Hr., după căderea Samariei. Rahel, în limba ebraică înseamnă oaie, mioară. Mioara este oaia care are prima fătare. Textul profetic face trimitere la Maica Domnului, cea care a dat naștere doar Mielului lui Dumnezeu, Celui care ridică păcatul lumii (Ioan 1, 29) și prin al cărei suflet a trecut sabie (Luca 2, 35). Maica Domnului, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, încredințată omenirii de Însuși Fiul lui Dumnezeu (Ioan 19, 26-27), devine nădejdea noastră în nevoi și suferințe. După moartea lui Irod, îngerul Domnului i se arată din nou în vis lui Iosif, în Egipt, și-i spune să se întoarcă în Țara Sfântă. Iosif face precum i se poruncește și se întorc acasă. Dar auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, Iosif s-a temut să meargă acolo (Matei 2, 22). Dar Iosif primește din nou sfat în vis spunându-i-se să se întoarcă în Galileea. Iosif, Preasfânta Maică și Pruncul Iisus au venit și au locuit în Nazaret, împlinindu-se astfel o proorocie rostită de mai mulți profeți, și care zice că Nazarinean Se va chema. Totul a fost prevestit și totul intră în ordinea planului mesianic de mântuire a lumii, dar nu predeterminat de Dumnezeu, ci condiționat de atitudinea omului. Fuga din calea primejdiei și punerea speranței în Dumnezeu, ascultarea întru răbdare și buna viețuire plină de iubire a Sfintei Familii, ne arată calea pe care și noi să pășim cu încredere. Se cuvine să credem că iubirea lui Dumnezeu întrupată în Betleem, preface lacrimile în mărgăritare cerești și iadul suferinței în paradis veșnic. Mulțumindu-l lui Dumnezeu Atotțiitorul că, în anul care a trecut, ne-a ținut, ca un Părinte bun, sub acoperământul aripilor Sale (Psalm 16, 8), Îl rugăm ca și în anul care începe, să ne aibă în paza Sa și să ne ferească de tot răul. Să ne plecăm genunchii înaintea Celui Atotputernic născut pentru noi

GÂNDURI DE SFÂRȘIT DE AN

Iată-ne ajunși și la sfârșitul anului 2019. Privind în urmă, parcă nici nu ne mai amintim cât de repede au trecut anii ceiați, dar gândindu-ne la cel prezent, pare că s-a sfârșit înainte să ne dăm bine seama că a început. Ce putem constata, rezumând, este că doar primii ani ai vieții noastre mai păstrează amintiri concrete și pe care le putem situa destul de precis în cronologia vieții de până acum. Dacă, pentru cele din urmă, îmbătrânirea și uitarea sunt firești, pentru cele dinlăuntru, acordarea la ritmul și la felul de a petrece al lumii acesteia sunt pustiitoare și oflitoare de suflet. A se lăsa dus de valul vieții și al timpului, cum și unde vor ele, unde bate vântul, înseamnă a nu mai avea un scop în viață. Și riscul cel mare care ne paște, și aceasta se vede mai ales la cei tineri, este să ne pierdem sau să nu mai avem un scop în viața pe care o petrecem pe pământ. La unii dintre contemporanii noștri, viața se și reduce doar la ce se întâmplă aici și acum. De aceea se ajunge atât de des la posomorâre și la descurajare și, din acestea, se cade în depresie. Depresia, în acest context, nu este altceva decât simțământul firesc, adevărat și lucid al sufletului care poartă amprenta Celui Care l-a creat după chipul Său și l-a chemat la asemănarea cu El. Viața pe care o trăim și care se profilează în viitor, nu este cea firească și adevărată, precum și perspectiva și finalitatea pe care lumea aceasta le propun, nu sunt cele firești și adevărate. Starea de dezamăgire ce cuprinde sufletul care ajunge la această amară constatare, este orientată către perspectiva care îi corespunde ființial, spre Cel Care i-a sădit în suflet, prin facere, gustul adevărului și al fericirii, întru asemănarea cu El. Dar cum se întâmplă când se trezește omul dintr-un coșmar teribil care-l chinuia cu o veste înfricoșată și constată cu ușurare că de fapt nu era decât un coșmar, așa se preface starea de dezamăgire într-o mângâietoare bucurie și încurajare. Fiecare zi dăruită nouă de Dumnezeu și fiecare moment de cotitură din viața noastră, constituie un binecuvântat prilej de trezire din coșmarul unei vieți fără perspectivă și fără sens și de reșezare a acesteia pe temelii pusă ei de Însuși Creatorul-Dumnezeu. Este un prilej de reorientare a vieții în perspectiva cea veșnică a unei fericiri care să nu mai depindă de mincinosul criteriu al lui „a avea”. Viața adevărată își trage seva și sensul din ceea ce Dumnezeu făcut Om - Iisus Hristos - ne-a revelat ca fiind vrednic de dorit și de iubit. Dacă, pentru hrana trupului, este firesc să se poarte grijă de pâinea cea de toate zilele, Domnul ne învață că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Dumnezeu nu disprețuiește faptul de a dori să avem cele necesare vieții, doar că ne dă chiar El soluția pentru a le dobândi, zicând: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33). Aceasta este calea fericirii și a împlinirii adevărate! Mulțumire pentru anul care se încheie!

Soțul, soția și armonia în familie

Unele soții se plâng că bărbații lor nu știu să fie cap de familie, să ia decizii, să se comporte bărbătește. Este posibil ca ei chiar să nu știe cum să facă acest lucru, pentru că nu au fost învățați sau nu au avut un model sănătos. Alteori, chiar soțiile sunt cele care nu le dau voie să fie bărbați cu adevărat, pentru că preiau conducerea în familie, dirijează toate deciziile și apoi tot ele se plâng că nu mai pot face față și soții nu le ajută cu nimic. Însă sunt lucruri pe care femeia le poate face pentru a-și ajuta soțul să se comporte așa cum se cuvine și a-și lua rolul de cap al familiei în serios. Pentru rezultate eficiente, este nevoie ca schimbarea să fie de ambele părți. Deci și femeia să renunțe la anumite comportamente. Nu este nici un secret că cicăleala și reproșul nu ajută, ba chiar fac mai rău. Dar ce s-ar putea face în schimb? Ce poate să facă femeia pentru a-l motiva pe bărbat să se comporte bărbătește și să-și asume responsabilitatea? În primul rând, să înceteze să-l mai preseze. Presiunile și bombăneala duc la un singur lucru: dorința de a ieși de sub tutela sâcâitoare. Cu cât este mai puternică acțiunea, cu atât este mai puternică și reacțiunea, după cum știm din fizică. Bineînțeles, poți să forțezi pe cineva să facă ceva, dar numai „cu pistolul la tâmplă” și pentru scurtă vreme. De obicei, omul pe care încerci să-l înveți ceva în felul acesta se închide în sine. Dacă este mândru, pur și simplu privește cu dispreț toate acestea; dacă nu, în el apar totala dezorientare și lipsă de încredere în propriile puteri, iar nivelul lui de autoapreciere (*care și așa era scăzut*) scade sub zero. Și, bineînțeles, nu va putea niciodată să manifeste calități bărbătești. Rămâne o singură ieșire: să punem deoparte biciul și să luăm bomboana. În general, bărbatul are mare nevoie de lauda femeii, aceasta îi dă siguranță de sine. În cazul dat, lauda nu trebuie confundată cu lingușeala și fățarnicia. Dacă-l iubim pe om și îi vrem cu adevărat binele, dacă dorim să ne îmbunătățim relația cu el, lauda nu este lingușire, ci este necesar să-l lăudăm, să îi mulțumim pentru acel bine (*fie el și mic*) pe care-l face.

Comportamentul soțului nu poate fi influențat prin țipete de genul: „Ești așa și pe dincolo, nu faci nimic!”. Trebuie încurajate acele rare gesturi bărbătești pe care el le face uneori sau le-a făcut cândva. Trebuie folosită lauda, încurajarea, pentru a-i da încredere în puterile sale. Să-i spuneți cât mai des că vreți să vă sfătuiți cu el în cutare și cutare problemă, să vă străduiți să nu luați hotărâri unilaterale, ci să discutați în comun temele de tot felul. Cum

se spune, două capete judecă mai bine decât unul singur. Dacă soțul începe să manifeste anumite puncte tari, spuneți-i că vă mândriți cu el, că e bărbat adevărat. Chiar și de ceea ce a făcut mai demult trebuie să amintiți mai des, cu recunoștință. Nu este exclus ca atunci să vrea să repete gesturile respective. Desigur, acest proces nu este rapid, nici simplu. Poate vor trece luni și chiar ani înainte ca situația să înceapă să se îndrepte, dar altă cale nu este. Numai așa poate fi motivat cu adevărat omul, numai așa poate fi influențat în mod pozitiv. Ideea principală este ca soția să fie mulțumită și de micii pași pe care soțul îi face în întâmpinarea ei, să aprecieze asta și să nu uite să-i mulțumească și să-l încurajeze. Amin.

Program Liturgic

31 decembrie 2019 – 5 ianuarie 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Martți 31 decembrie	22:00- 24:00	Acatistul Mântuitorului <i>Urări de Anul Nou</i>
La mulți ani! 2020		
Miercuri 1 ianuarie	07:00- 11:30	Utenia și Sfânta Liturghie Aghiazmă, Te Deum
Vineri, Sâmbătă 3, 4 ianuarie	11:00- 18:00	Ajunul Bobotezei
Duminică 5 ianuarie	07:00 11:00	Utenia și Sfânta Liturghie Ajunul Bobotezei

-----+-----

Mulțumim tuturor credincioșilor care au fost alături de noi și au sprijinit Biserica în anul care a trecut. Ne rugăm bunului Dumnezeu și Precuratei Maicii Sale, să le dăruiască în anul care urmează, împlinirea cererilor cele de folos și multe bucurii duhovnicești.

La mulți ani!

PAROH, **Preot Ioan Alupoai**

-----+-----

Daruri și laude pentru Împăratul Hristos

Nașterea Domnului nu este un fapt religios obscur, particular, nu este o amintire pioasă din istoria Bisericii, pe care am avea datoria s-o actualizăm festiv în fiecare an, ci este viziunea venirii Fiului lui Dumnezeu în această lume, a întâlnirii dintre lumea cerească și cea pământească. Venirea lui Dumnezeu și petrecerea Lui împreună cu oamenii, este pentru ca noi împreună cu Dumnezeu să petrecem, pentru ca pe omul cel vechi să-l lepădăm, și în cel nou să ne îmbrăcăm. Cândva s-a produs o ruptură prin păcat și am pierdut legătura cu Dumnezeu, am căzut din existența cea veșnică și fericită, iar acum El însuși vine în lume ca să ne restaureze. Existența este un dar natural, însă omul este destinat unei existențe veșnice împreună cu Dumnezeu, numită și existența fericită. Domnul este Cel care ne duce la această existență fericită doar dacă voim și noi. Prin libertatea noastră putem alege cum să ne folosim darul existenței, având în față două perspective. Putem opta să ne facem existența veșnic fericită sau veșnic nefericită. Sărbătorind Crăciunul, noi nu facem un gest mecanic prin care repetăm arhetipuri ancestrale, nici nu ne exersăm în arta celebrării sacrului, fapte despre care istoricii religiilor spun că sunt gesturi specifice omului religios din toate timpurile, ci ne străduim, pe temelia întrupării Cuvântului, să ne reîntorcem la starea dintâi din care am căzut, la starea paradisiacă de dinainte de păcat. Prăznuind Nașterea Domnului, noi ne prindem de umanitatea lui Hristos și-L lășăm să ne ridice la existența fericită, la viața veșnică, întrucât acesta este scopul pentru care El a venit pe pământ. Nașterea Domnului are în același timp o dimensiune eshatologică, întrucât prăznuim acum sfârșitul acestei forme de existență căzută și viitoarea noastră reîntoarcere în Rai, adică în sânul lui Dumnezeu, unde am fost destinați prin creație. Să simțim duhovnicește Crăciunul, până la identificarea cu personajele biblice, pentru a deveni martori și părtași cereștii Nașteri a lui Hristos, care copleșește stricăciunea și ostilitatea acestei lumi.